

1

Отвъд портите на замъка слънцето се издига в небето и птиците започват да пеят, ала Златният палат е обвит в непрогледен мрак. *Моят мрак. Моята сила.*

Разпращам магията си навсякъде, пленявайки дръзналите да ме преследват. Тъмнина се стеле зад мен като шлейфа на пищна булчинска рокля. Само че аз не съм булка на никого.

Няма да им позволя да ме измамат с красивите си лъжи и манипулации. Себастиан ме предаде. Те *всички* ме предадоха, ала от неговото двуличие боли най-много. Мъжът, който би трябвало да ме обича, да ме защитава, в действителност ме използва, за да открадне короната на тъмните феи.

Ярост се разлива по вените ми и подхранва силата ми.

Не спирам да тичам, дори когато пътеката под босите ми крака става камениста. Съсредоточавам се върху болката, приветствам впиващите се в стъпалата ми ръбести камъчета. Това е единственото, което може да заглуши другото чувство – мъката и разочарованието, които принадлежат на онзи, когото обичам. Мъжът, с когото съм обвързана завинаги. Онзи, който ме излъга. Който ме предаде.

Не искам да го усещам. Не искам да знам, че бягството ми е като удар в гърдите му, нито че загубата ми го повали на колене. Не искам да съм принудена да разбере, че е бил пленник на дълга си, нито да осъзная дълбините на разкаянието му. Само че нямам избор. Посредством връзката между душите ни правя именно това.

Себастиан ме предаде заради короната и сега притежава онова, което искаше, докато аз се превърнах в онова, което толкова дълго ненавиждах. *Фея. Безсмъртна.*

Разумът ме предупреждава, докато тичам.

Боса съм. По нощница. Няма да стигна далеч така, но няма да допусна да ме заловят.

Връщам се назад, към конюшната и когато влизам вътре, очите на конярчето се разширяват. Погледът му е прикован в прииждащата вълна от мрак зад мен, готова да се сгромоляса върху него.

Той е млад, с пясъчноруса коса, яркосини очи и заострени елфически уши. Виждала съм го и преди, когато вземах кон, за да поядва из земите на палата. Някога, когато смятах, че тук съм в безопасност, когато вярвах, че любовта на Себастиан е чиста.

– Дай ми ботушите си – заповядвам, вирвайки брадичка.

– Моите... моите... – заеква той, а очите му се стрелкат към палата и мрачната разруха, която посях след себе си.

– Ботушите ти! Веднага!

Без да сваля широко отворените си и уплашени очи от мен, момчето развързва връзките на ботушите си и ги подхвърля в краката ми.

– А сега – кон – нареждам, докато обувам ботушите му. Малко са ми големи, но ще свършат работа. Стягам връзките и ги завързвам около глезените си.

Погледът на момчето отново се стрелка към палата и с нов изблик на магия аз карам нощта зад мен да запулсира от злонамереност. С разтреперани ръце момчето извежда една бяла кобила от нейния бокс.

– К-какво става, г-господарке?

Не обръщам внимание на въпроса му и кимвам към тъмния колан с ножове, препасан около кръста му.

– Колана също.

Той го разкопчава и го пуска на пода. Грабвам го за катарамата и го закопчавам около кръста си, преди да се метна върху кобилата.

– Благодаря – казвам, ала момчето се свива уплашено, сякаш очаква да го довърша със собствените му ножове. Страхът му оставя кисел вкус в устата ми. В това ли се превърнах?

В това ме превърна Себастиан.

Не мога да мисля за това, докато се намествам в седлото и смущавам коня, за да излезем от конюшната. В този миг

усещам подръпване в средата на гърдите. Сладостен копнеж, който ме умолява да се върна в палата. *Да се върна при Себастиан.*

Откъм поляната долитат викове. С новия си елфически слух различавам звуците на хаоса в замъка – суматохата, кръсците, шума на крака, тичащи към мен.

Виковете се приближават. Магията заплашва да ми изневери; тъмнината ми отслабва.

Впивам пети в хълбоците на кобилата и се вкопчвам в нея, когато тя се понася в галоп.

Върни се. Не толкова чувам думите, колкото ги усещам, усещам болката, която изгаря гърдите ми и се намества в костите ми. *Имам нужда от теб. Върни се при мен.*

Напомнянето за тази свързаност със Себастиан ме кара да препусна още по- устремно. Не знам дали мога да избягам от нея, дали мога да заглуша тъгата и разбитото му сърце само като поставя разстояние между нас, но възнамерявам да се опитам.

* * *

– Искам стая за тази нощ – казвам на жената зад бара в една западнала странноприемница. Гласът ми звучи като натрошено стъкло, всички мускули в тялото ми крещат от изтощение.

Не знам къде съм, нито колко съм се отдалечила. Знаем единствено, че избягах от палата толкова бързо, колкото можах. Препусках устремно, минавайки през села и земеделски земи, докато повече не бях в състояние да се задържа на седлото.

От малка не съм яздила кой знае колко и никога толкова дълго, нито през планински терени, през каквито минах през последните няколко часа. Когато дадох юздите на коняря в странноприемницата, едвам се държах на крака.

Съдържателката има заострени уши и присвити устни. Хладните ѝ сини очи искрят със студенина, която се дължи на суров живот. Погледът ѝ се плъзва по мен и мога само да си представям какво вижда. Бялата нощна дреха сега има цвят на пращен черен път, а лицето ми едва ли е по-чисто. Червената ми коса, която стига до линията на челюстта ми, е сплъстена от мръсотия, устните ми са напукани от жажда.

– Не се занимавам с благотворителност – изсумтява съдържателката и се извързва, за да обслужи един по-обещаващ клиент.

Тръсвам кесия с монети върху бара. Някогашните ми крадливи навици ми служат добре. Това елфическо злато дължа на любезното съдействие на един пиян орк в някаква таверна на около час на запад оттук, където възнамерявах да отседна първоначално. Оркът ме забеляза да отивам към тоалетната и реши да ме приклепти там и да ме опипа. Аз може и да бях изтощена, но не толкова, че да не мога да го обвия в мрак – толкова непрогледен, че той цивреше като бебе, докато ме умоляваше да го освободя.

Съдържателката отваря кесията и когато надзърта вътре, апатичните ѝ очи грейват. Устните ѝ се извиват триумфално за миг, преди да си възвърне предишното изражение.

– Ще свърши работа – казва и плъзва един ключ върху бара. – Втория етаж, последната врата вляво. Ще изпратя прислужничката с вода за миене.

Нищо не разбирам от елфически пари – каква е стойността им, какво мога да очаквам срещу една от лъскавите им златни монети – но очевидно ѝ дадох значителна сума, а тя се опитва да ме преметне. Повдигам вежди.

– Ще имам нужда и от вечеря.

Съдържателката кима бързо.

– Разбира се.

Прекалено лесно.

– И дрехи. Панталон и риза. Никакви рокли.

Сбръчканите ѝ устни се присвиват замислено.

– Не ми е работа да продавам дрехи, а шивашкият магазин вече е затворен. – Поглеждам я сурово и тя въздъхва. – Само че... – Очите ѝ се плъзгат по мен. – Може би някоя от моите дрехи ще ти стане. Ще измисля нещо.

Кимам в знак на благодарност и се отпускам върху един стол – не съм сигурна дали треперещите ми крака ще издържат и миг повече.

– Ще вечерям тук.

Съдържателката прибира кесията с пари и нарежда рязко на едно малко дете да ми донесе храна. То се отдалечава бързо, навело глава, а съдържателката отново обръща студени очи към мен с пресметливо изражение.

– Откъде си?

Засмивам се, но съм толкова уморена, че звукът повече прилича на пръхтене.

– Едва ли си го чувала.

Тя повдига вежди.

– Чувала съм за повечето места. По време на войната дори прекарах известно време в Двора на сенките.

Свивам рамене; сигурна съм, че твърде много иска кесията с пари, за да настоява за отговор.

– Не е нещо специално.

Тя подсмръква и аз се чудя какво ли подушва. Дали все още мириша на човек, макар да станах фея? Дали усеща миризмата на палата по мен? Феите имат безпогрешни сетива, ала през няколкото часа в новото ми, преобразено тяло аз откривам, че повишената ми чувствителност към всеки звук, гледка и миризма ме разсейва. Идва ми твърде много, за да ми е от полза.

Детето се връща безшумно. Съдържателката взема купа с яхния и чиния с хляб от ръцете му и ги поставя пред мен.

– Стига да не ми навлечеш неприятности, не ми трябва да знам нищо. Понякога така е по-добре. – Навежда глава, за да отлови погледа ми. – Разбираш ли ме?

Застивам, докато поднасям първата лъжица яхния към устата си. Какво си мисли, че знае за мен?

– Напълно.

Тя кима отсечено, а после отива да обслужи друг клиент.

Едва успявам да се задържа на стола, докато лапам яхния. Не би трябвало да съм толкова уморена, дори след дългия ден, прекаран в езда, но се чувствам смазана. Ала колкото и да се изкушавам да пренебрегна стомаха си и да се кача в стаята, да се пъкна в леглото и да потъна в сън, знам, че трябва да се заредя с енергия за онова, което ми предстои.

Какво точно ми предстои?

Пропъждам този въпрос. Нямам представа къде отивам, нито какво ще правя. Трябва да се махна от палата... от Себастиан. Точно сега не мога да мисля за останалото. За това колко съм неподготвена да бъда сама в тази непозната земя и определено не за това как заострените ми уши и новопридобитото ми безсмъртие означават, че никога няма да мога да си отида у дома.

Никога да не се върна в Елора.

Никога да не посетя сестра си.

Едър орк се приближава до бара с ленива стъпка и сяда до мен. Висок е над метър и осемдесет, със сплескан нос, малки черни очички и два големи долни зъба, които се извиват над горната му устна. Огромен е, същинска буца от мускули, като всички орки, и самата му близост ме кара да се чувствам дребна и крехка. Навеждам глава, надявайки се да не привлече вниманието му. След срещата ми с друг от расата му преди час нямам никакво желание да си навлека вниманието на този.

– Бира? – пита го съдържателката, а стиснатите ѝ устни се извиват в усмивка.

– Аха. И нещо за ядене. Ама че отвратителен ден.

Съдържателката му налива бира.

– Така ли?

– Нечистите си върнаха силите.

Нечистите?

Съдържателката се размива.

– Да бе, да.

– Сериозно. – Оркът поклаща глава. – Вярно е.

Съдържателката свива рамене.

– Ако това означава, че отново ще можете да ги наранявате, не трябва ли да се радваш? – Тонът ѝ издава, че според нея дрънка празни приказки.

– Не лъжа. Случи се тази нощ в детския лагер. Малките изчадия убиха десетима от мъжете ми, преди да се усетим какво става. През последните осемнайсет часа цареше пълен хаос, докато чакахме инжекциите да пристигнат.

Съдържателката потреперва.

– Не знам как може да инжектирате тази отрова на когото и да било.

– Много лесно. – Оркът имитира натискането на спринцовка.

Съдържателката поклаща глава.

– Набоцкаха ме през войната. Усещането е като истинска смърт.

Когато Джалек беше пленен в Златния дворец, му слагаха инжекции, които блокираха магията му. За това ли говорят? Да не би да инжектират децата със същото?

Когато съдържателката се обръща към мен и повдига вежди насреща ми, осъзнавам, че съм ги зяпнала. Бързо наглеждам глава.

– Мен ако питаш, най-добре да ги убием – казва оркът, – само че имаме заповед. Тя иска малките копеленца живи.

Деца. Говори за децата на тъмни феи в лагерите на кралицата.

Ярост клокочи в кръвта ми. Ненавиждам ги всичките. Феите са лъжци и манипулатори. Ако не бяха тяхната жестокост и политически интриги, сега можех да съм си у дома с Джас, вместо да бъда тук. Сама и без посока. Прекършена и пленена в това ново, безсмъртно тяло, което никога не съм искала.

Ами децата? Те може и да са феи, но са невинни във всичко това. Отнети от родителите си и държани като затворници в една безкрайна борба за надмощие между два двора, които и така притежават твърде голямо могъщество. Отвратително е.

Може и никога да не съм била затворница, но прекарах детството си в плен на несправедлив, експлоатиращ договор. Знам какво е да си сирак, знам какво е да ти бъде отнет всеки избор от онези, които притежават такова могъщество, че вече не са в състояние да видят нищо отвъд собствената си алчност.

Съдържателката слага една купа пред орка и поклаща глава.

– Значи проклятието наистина е развалено?

– Аха.

Тя въздъхва.

– Съжалявам за стражите ти. Ще искаш ли стая?

Оркът лапва една препълнена лъжица и не си прави труда да преглътне, преди да отговори:

– Да. Трябва да подремна няколко часа, преди да се върна.

Съдържателката взема един ключ от дъската зад гърба си и го пуска пред него.

– Да внимаваш тази нощ, чуваш ли?

Оркът изпръхтява в отговор и отново се залавя да тъпче яхния в устата си.

Киселина се надига в стомаха ми при мисълта за това как инжектират децата с противомagicески токсини, при

мисълта, че изобщо са в плен. *Нечистите*, така каза оркът. Дали така наричат затворниците, или тъмните феи? Мисля, че вече знам отговора и той кара кръвта ми да закипи от гняв.

Насилвам се да довърша вечерята си, защото ще имам нужда от енергия, ала хлябът е като пепел в устата ми, а яхнията тежи като буца в корема ми.

Съдържателката раздига чиниите, а аз оставам с чаша вода пред себе си, докато оркът довършва яденето си и поръчва втора порция. Чак когато изяжда и нея и издава звук на задоволство, аз допивам чашата си.

– Може ли да ми я напълниш отново и да си я взема в стаята? – питам, вдигайки празната чаша във въздуха.

Съдържателката кима и я напълва от една кана.

С един последен поглед към орка аз се отправям към стълбището. Скривам се в сенките, обвинявайки ги около себе си, така че никой от гостите на странноприемницата да не може да ме види, докато минава покрай мен. Чакам притихнала, оставяйки сенките да уталожат опънатите ми нерви, а тялото ми умолява да си откъдне. Чакам ли, чакам, докато оркът най-сетне се появява и поема нагоре по стълбището.

Да остана в сенките е по-лесно на светлината на свещите, а пъхтенето на орка заглушава всеки шум от стъпките ми. Той спира на втория етаж и се насочва към вратата през две стаи от моята. Отваря се навън, не навътре. *Свършено*.

След като той си влиза в стаята, аз отивам в моята. Тя е малка, тъмна и усойна, но в нея има легло и както ми беше обещано – дрехи и кофа с топла вода, за да се измия. Пресушавам чашата, напълвам я със сапунена вода и отново излизам в коридора. Поставям чашата пред стаята на орка, така че да падне, когато вратата се отвори. Ще ми се да можех да заложа по-сложен капан с помощта на магията си, но съм прекалено неопитна и не мога да разчитам, че каквото и да било би издържало, докато спя.

Изтощена съм и едновременно с това – нетърпелива, инстинктите ми са в конфликт. Част от мен иска да спи цяла вечност, докато друга иска още сега да отиде да помогне на тъмните деца. Само че нямам никаква представа къде да отиде, нито на какво ще се натъкна, а отчаяно се нуждаю от сън.

Връщам се в стаята си, събличам мръсната нощница и се заемам да изтъркам кожата си, докато тя не засмъдява.

Докато се мия, забелязвам изумруда, който почива между гърдите ми. Себастиан ми го подари за церемонията по обвързването ни. Тогава ми се стори толкова мило (украшение, което да подхожда на роклята, измислена за мен от сестра ми), ала сега е студено напомняне за неговото предателство. Изкушавам се да го сваля и да го хвърля в боклука, но устоявам на порива. Не разполагам с никакви пари, а е възможно да имам нужда от нещо, което да продам.

Прокарвам влажната кърпа по ключицата си, без да обръщам внимание на руната, татуирана върху кожата ми, знака за доживотното ми обвързване със Себастиан. Изпълнена бях с такава радост и нетърпение, а сега усещам единствено изгарящата болка на предателството, постоянния плисък на неговите емоции през връзката ни, като вълни, разбиващи се в рушаща се морска дига и заплашващи да ме надвият.

Обичам те. Нуждая се от теб. Прости ми.

Ала прошката изглежда също толкова далечна и невъзможна, колкото и завръщане към живота ми в човешкото царство. Себастиан открадна последните останки от способността ми да имам доверие на когото и да било, когато се обвърза с мен. Накара ме да повярвам, че иска да го направим, защото ме обича. Обвързах душата си с неговата, така че да може да ме защитава от онези, които биха ме убили, за да откраднат короната. И той ме остави да го сторя. Остави ме да се обвържа с него, подмами ме към това, като ми подхвърляше грижливо подбрани трошици истина, примесени с примамливи лъжи. Прие обвързването ми, макар да *знаеше*, че проклятието и тъмната му кръв ще ме убият, макар да *знаеше*, че ще трябва да изпия Отварата на живота и да стана фея, за да оцелея.

Направи всичко това за власт. За същата онази корона, към която заяви осъдително, че се домогват Фин и Мордеус.

С нищо не е по-добър от тях, а сега аз съм обвързана с него завинаги. През целия си безсмъртен живот. Сега го *усещам*, сякаш е част от мен.

Заглушавам всичко. Неговите чувства. Моите.

Твърде много е. Твърде голямо. И едновременно с това – твърде малко. Съществуват цели лагери, в които държат деца в плен и ги дрогират заради злите цели на кралицата. Невинни деца, които имат също толкова малко власт над обстоятелствата, колкото имах и аз, когато подписах договора с мадам Ви, така че двете с Джас да не се озовем на улицата.

Когато научих за лагерите, усетих, че ми прилошава. Фин каза, че когато стражите на златната кралица заловели феи на сенките в нейните земи, отделяли децата от родителите им и ги затваряли в лагери, където им промивали мозъците – учели ги, че светлите феи са по-добри, по-достойни и че тъмните трябва да им слугуват.

Сърцето ми крещеше, че тези лагери са знак, че не бива да имам доверие на златните феи, но оставих Себастиан да ме увери, че е „против“ лагерите и по този начин да ме успокои. Повече няма да бъда глупачка. Няма да се принизя до нивото на Себастиан и да бъда обсебена от собствените си проблеми, когато съм в състояние да помогна. Няма да бъда като него и да си затварям очите за злите дела на майка му. Ще сторя всичко по силите си, за да помогна на тези деца... ако не заради друго, то защото по този начин ще объркам плановете на Себастиан и майка му.

Не мога да си тръгна оттук. Сега съм фея. Ала не съм безсилна и *никога* няма да бъда като тях.

Изтощението ми помага да заглуша бушувашите си мисли. Искам да спя така – чиста кожа върху чисти чаршафи, – но си заповядвам да си навлека новите дрехи. В мига, в който капанът ми се задейства, не искам да губя време да се обличам. Трябва да съм готова да изляза.

Когато се пъхам в леглото, едва успявам да се завия, преди да потъна в сън.

* * *

Сънувам мрак. Сънувам как се вирам в успокояваща пелена от блещукащи звезди. Как чувам гласа на Фин зад себе си.

Абриела, всяка звезда на това небе грее за теб.

Трепкането в гърдите ми се превръща в плющящи крила

и ето че летя, нося се в нощното небе, а една мъничка ръка стиска моята. Дори не се учудвам, когато поглеждам и виждам сребърните очи на Ларк и широката ѝ усмивка. Племенницата на Фин и преди е идвала в сънищата ми, обикновено за да ме предупреди за нещо или да сподели някое загадъчно пророчество. Давам си сметка, че за първи път това няма да скъси живота ѝ. Проклятието на златната кралица беше развалено в мига, в който синът ѝ взе тъмната корона. Сега феите на сенките могат да използват силите си, без да жертват безсмъртието си.

Поне нещо хубаво излезе от предателството на Себастиан.

Сребърната паяжина върху челото на Ларк сияе, докато летим през осеяното със звезди нощно небе, но после изведнъж се спускаме надолу и спокойната нощ изчезва. Намираме се в нещо като лечебница. Покрай стените има редици с легла, в които спят деца.

– Изглеждат толкова умиротворени – прошепвам.

Ларк се замисля, присвила устни.

– В смъртта има известен покой, но ще последва хаос, ако го позволиш.

Поклащам глава.

– Не разбирам какво ми казваш.

Дарбата на Ларк е да вижда бъдещето, но досега не ми е показвала нищо толкова точно като този образ.

– Търсят те – казва тя с грейнали очи. – Трябва да се върнеш у дома. За децата. За двора.

Поклащам глава.

– Нямам дом. – Сестра ми е единственият човек, който наистина ме обича, а тя се намира в земи, които вече не мога да посещавам, сега, когато съм фея. – Короната е у Себастиан. Съжалявам.

Ларк допира пръстче до устните ми и поглежда през рамо в тъмната нощ.

– Чуй. – Вик, от един друг свят, отеква в далечината. – Време е.